

συνέλαθε τὸν δεσμώτην, καὶ τὸν περιέκλεισεν εἰς τὴν ἐκ λίγου φυλακὴν, ἐξ ἧς οὐδ' ἀπεπείραθη νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ Κάφρος, ἀσφαλῆς ἦδη, ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς σκιάδος, καὶ ἔλλων ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ μαρκησίου.

Ἦγειρε τὴν μίαν τῶν χειρῶν του, ἥτις ἐπανεπέσεν ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐπέθεσε τὸ εὖς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ στῆθους τοῦ θνήσκοντος.

Ἦκούετο μόλις ἀσθενὴς ρόγχος, ὅστις βαθμηδὸν ἐξέλιπεν.

Ἐξήγαγε τότε ἐκ τοῦ κόλπου του φιάλην καὶ ἔτριψε τὸ μέτωπον καὶ τὰ χεῖλη τοῦ μαρκησίου διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ περιεχομένου ὑγροῦ.

Ἦτο καθκρὸς αἰθὴρ τοῦ Ζαφία (ζαχαροκαλάμου) τῶν Ἀντιλλῶν.

Ὁ μαρκησίου ἤνοιξε τοὺς ἦδη ἐσθεσμένους καὶ ἀποκρυσταλλωμένους ὀφθαλμοὺς του.

Ἄλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ ἀντικείμενα.

Ἐν τούτοις εἰς τὴν θέαν τῆς ἀποτροπαίου μορφῆς τῆς ἐπ' αὐτοῦ κλινούσης ἀνεσκήρτησεν.

Ὁ Κάφρος ἐπλησίασε τὸ στόμα του εἰς τὸ εὖς τοῦ ἐπιθανάτου.

— Ἐφόνευσες, τῷ εἶπε, σὲ φονεύουν· εἶναι ὁ νόμος τοῦ Ταλιόν.

Τὸ πεπλανημένον ὄμμα τοῦ μαρκησίου προσηλώθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἶτα ἐσβέσθη.

Ὁ Κικέρων εἶχεν ἦδη φθάσει ἐπὶ τοῦ κατωφλίου.

— Ἄς φύγωμεν, κύριε, εἶπεν· ἀκούω θόρυβον.

Ἄλλ' ὁ θόρυβος ἀπεμακρύνθη.

Ἦτο ὑπηρέτης τοῦ Καρδένας, ὅστις ἐμακρύνετο φέρων τὴν σκαπάνην αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄμου.

Οἱ δύο μαῦροι ἠκολούθησαν τὴν αὐτὴν ὁδόν, δι' ἧς ἦλθον ὅπως ἐκτελέσωσι τὴν ἐγκληματικὴν αὐτῶν ἐπιχείρησιν.

Οὐδεὶς εἶδεν αὐτοὺς διερχομένους διὰ τῶν συστάδων τοῦ ἰνδοκαλάμου τῆς καφεΐνης καὶ τοῦ καπνοῦ, διότι τὰς διήλθον συρόμενοι ὡς τὰ ἔρπετά.

Ἦ νύξ ἐπῆρχετο ὄχι μελανὴ ὡς αἱ νύκτες ἡμῶν τοῦ Βορρά, ἀλλὰ βαθυκρούς καὶ θερμὴ, καὶ ἐνταύτῳ φωτεινὴ, συγχεομένη μετὰ τῆς φλογερᾶς λαμπρότητος τῆς ἡμέρας, λάμπουσα ὡς τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς καθαρὰ ὡς εἰ ἕκαστος τῶν ἀστέρων τῶν ἀνυψουμένων ὑπὸ τοῦ βαθυκυάνου στερεώματος, εἶχε τὴν δύναμιν τῆς λαμπρῆς τῆς σελήνης, ὅταν ἐφθανες εἰς τὴν παραλίαν, ἥτις ἐφαίνετο ἡρεμὸς ὡς κάτοπτρον ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ἰταλικῶν ὀρυμμάτων τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐπισφίσεως.

Εἰς κολπίσκον τινὰ ἦτο προσδεδεμένη ἄκατος ἔχουσα ἓνα μόνον ἰστόν, εἰς ὃζώδη καὶ ραχητικὸν κορμὸν δένδρον, οὐτινος αἱ ρίζαι ἐβυθίζοντο εἰς τὴν ἄμμον· ὁ τρίγωνος ἰστός τῆς ἦτο περιτετυλιγμένος.

Ὁ Κάφρος ἐπήδησεν εἰς τὴν λέμβον ταύτην, ἔλυσεν τὸν κάλω καὶ ἤρξατο κωπηλατῶν μετὰ δύναμιν.

Ἐντὸς μικροῦ εἶχεν ἀρκούντως ἀπομακρυνθῆ τῆς ἀμμώδους παραλίας καὶ ὁ μόνος

ἰστός τῆς ἀνεπετάσθη κατὰ τῆς αὔρας, ἥτις ἤρξατο πνέουσα, ὅτε ἠκούσθη θόρυβος μεμακρυσμένος καὶ συγχευμένος, ὁμοίος πρὸς τὸν προζενούμενον ὑπὸ τῆς κινήσεως ὄχλου, ὅστις ἐτάραξε τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, καὶ ὁ κώδων τῆς ἐπαύλεως ἐσήμανεν, ἀναγγέλλων κίνδυνόν τινα ἢ θάνατον.

— Εἶχες δίκαιον, Κικέρων, εἶπεν ὁ Κάφρος, ἐφύγαμεν ἐγκαίρως.

Ὁ μαῦρος δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ Κάφρος ἐξηκολούθησε :

— Θὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν νῆσόν σου, ὅπου, ἀποβιβαζόμενος, θὰ λάβῃς τὸ συμφωνηθὲν τίμημα. Ἄλλὰ μὴ λησμονεῖς ὅτι, ἂν ποτὲ λέξις τις περὶ τοῦ ταξειδίου τούτου διαφύγει τῶν χειλέων σου, θὰ ἀποθάνῃς.

» Ἦ σιωπὴ σου ἠγοράσθη, ὠραῖος οἰκίσκος μετὰ γαιῶν περὶ αὐτόν, γαιῶν, ἃς μόνος δὲν θὰ ἐπαρκῆς νὰ καλλιεργήσῃς ἀφ' ἐνός καὶ ἡ ἀπώλειά σου ἀφ' ἑτέρου ἂν προφέρῃς λέξιν. Ὁ βραχίων τοῦ αὐθέντου θὰ σὲ εὔρῃ ὅπου ἂν κρυβῆς, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ πυκνὰ δάση τῆς Ἀγίας Λουκίας».

— Εἶναι λοιπὸν πολὺ ἰσχυρὸς; ἠρώτησεν ὁ ναρκωτῆς τῶν ὄψεων.

— Περισσότερον, βασιλέως. Πρόσεξε!

Ὁ Κικέρων, τρομάξας, ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Ἦ λέμβος ἐπλεεν ἀθρόυθως πρὸς δυσμὰς, ἀπομακρυνομένη τῆς ἀκτῆς.

Ὁ ἄνεμος, καθιστάμενος ἰσχυρότερος, τὴν παρέσυρεν ὡς πτίλον κύκνου ἐν μέσῳ τῶν ἐκκαλεταθιέρων νησιδρίων, ὅπου ἠφανίζετο ἐν ταῖς δάσεσι τούτοις τοῦ Ὁκεανοῦ, ὅστις εἰς τὰ μαγικὰ ἐκεῖνα κλίματα ἔχει θεᾶς φαινόμενα εἰς ἡμᾶς ὡς ἐπινοήματα τῆς φαντασίας.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

— Εἰς τί εἶναι ἔνοχος; εἶπε τεθλιμμένως ἡ νεκρὰ γυνὴ. Δὲν ἤξευρε τί ἀπέγεινεν ἢ νέκ, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν εἰς Κορδελιέρην, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε καὶ τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ἴσως ἀκόμη. Τυχῶν κακῶν συμβούλων καὶ παρασυρθείς εἰς ὀλεθρίαν ὁδόν, ἐσπατάλησε τὴν πατρικὴν του περιουσίαν· πρέπει τάχα νὰ τὸν μεμφθῆτε, διότι ζητεῖ νὰ σώσῃ τὸ ὄνομά του ἀπὸ τῆς πωλήσεως, περὶ τῆς ὁποίας μοὶ ἐλέγατε πρὸ ὀλίγου; Ἐπειδὴ ὁ μαρκησίου Βερβεῖν θέλει νὰ νυμφευθῆ, νὰ ἀλλάξῃ δηλαδὴ βίον, ἀκολουθεῖ πιθανῶς τὰς συμβουλὰς, τὰς ὁποίας τῷ ἐδώκατε.

Καὶ ὁ κ. Δελασέρ ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἤξευρον, ὅ,τι μοὶ εἶπατε, ἐπανε-

λαβεν ἡ κόμησσα, τώρα ὁ' ἐννοῶ καὶ θὰ ἐννοῆτε καὶ σεῖς διὰτὶ ὁ μαρκησίου ἀπεφάσισε νὰ συζευχθῆ τὴν θυγατέρα τοῦ κυρίου Λατραδ.

— Τί εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος Λατραδ;

— Ἀρχαῖος ἐργολάβος, ὅστις ἐκέρδησεν ἑκατομμύρια.

— Ὡστε εἶναι ἀποφασισμένος ὁ γάμος αὐτός;

— Ναί, κύριε κόμη, κρίνετε λοιπὸν ἐὰν δὲν ἔχω δίκαιον ν' ἀνησυχῶ.

— Πῶς τὸ ἔμαθες αὐτό;

— Ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν δεσποινίδα Λατραδ, τὴν ὁποίαν ἀπῆντησα πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Printemps.

— Τότε γνωρίζεις αὐτὴν τὴν δεσποινίδα;

— Τὴν γνωρίζω. Ὅτε ἤμην παιδαγωγὸς τῆς μίς Φόρστερ, ἡ λαίδη Φόρστερ κατῴκει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Λατραδ.

» Διὰ λόγον, τὸν ὁποῖον δὲν ἠθέλησα νὰ μάθω, ὁ κύριος Λατραδ ἠθέλησε νὰ ὠϊώξῃ τὴν παιδαγωγόν, τὴν ὁποίαν εἶχε διὰ τὴν κόρην του, τότε προσεφέρθη νὰ συστήσῃ ἐμὲ πρὸς τὴν κυρίαν Λατραδ ὡς παιδαγωγόν καὶ τοιουτοτρόπως ἐπὶ δύο ἔτη ἡ δεσποινὶς Ἀδέλα Λατραδ ἐχρημάτισε μαθήτριά μου.

— Εἶναι νέα;

— Εἶκοσι καὶ ἐνὸς ἐτῶν νομίζω.

— Εἶναι εὐμορφος;

— Ὅχι, ἀλλὰ δὲν στερεῖται καὶ τινος χάριτος· περιπλῆεν δὲ εἶναι πεπαιδευμένη, εὐφυὴς καὶ ἔχει ἐξάαιρετον καρδίαν.

Ὁ κόμης ἐπληξεν τὸ μέτωπον.

— Ἦσαν ὁ κύριος Λατραδ καὶ ἡ θυγάτηρ του, ἐψιθύρισε.

— Τί λέγετε, κύριε κόμη;

— Τίποτε, ἐσκεπτόμην ἀπλῶς· ἀλλὰ λέγω ὅτι ὁ μαρκησίου Βερβεῖν δὲν ἐνυμφεύθη ἀκόμη.

— Ποῖον μέσον ἔχετε τώρα νὰ ἐμποδίσετε τὸν γάμον αὐτόν;

— Θὰ ζητήσω τὸ μέσον καὶ θὰ τὸ εὔρω.

— Ἐχω λόγον νὰ πιστεύω ὅτι τὰ πραγματὰ εἶναι πολὺ προχωρημένα.

Ὁ κόμης ἀνέτεινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐμεινεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλός· εἰς μάτην ὁ' ἐζήτην ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῆς κομῆσεως τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ἀνησυχίαν του.

— Δὲν ἔλεγες πρὸ ὀλίγου, ἐπανελάθειν, ὅτι ὁ μαρκησίου ἠγάπησε τὴν Χρυσουγὴν καὶ ὅτι τὴν ἠγάπα ἴσως ἀκόμη;

— Τὸ εἶπον αὐτό, κύριε κόμη.

— Πιστεύεις ὅτι πράγματι τὴν ἠγάπησε;

— Τὸ πιστεύω, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη μετὰ πεποιθήσεως.

— Ἐστὼ· ἀλλ' ἔλαβε καιρὸν διὰ νὰ τὴν λησμονήσῃ.

Ἦ κόμησσα ἠγέρθη καὶ ἀνταπῆντησε μετὰ μεγαλοπρεποῦς ὑπερφηανίας:

— Ἦ θυγάτηρ σας, κύριε κόμη, εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἐμποιοῦσι μέγαν ἔρωτα· ὅταν ἀγαπῶνται αἱ τοιοῦτου εἶδους νεάνιδες, ἀγαπῶνται μέχρι θυσίας τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Δελασέρ ἀνεσκήρτησεν ἄκων.

Ἄφου πολλακίς ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, προσήλωσεν ἐπὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ παραδόξον βλέμμα, ὅπερ ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ ταπεινώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καλά, ἐπανελάβε λύσας τὴν σιωπὴν, σ' εὐχαριστῶ, διότι μὲ προειδοποίησες· θὰ ἐξετάσω καὶ θὰ λάβω τὰ μέτρα μου.

— Δὲν δύναμαι ἀρὰ γε ἰὰ σὰς βοηθήσω ;

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην, ἀπεκρίθη τραχέως καὶ μετὰ τινος κινήσεως ὀργῆς, ἣν οὐδὲν ἐδικαιολόγη.

Ἦκουσθη θόρυβος εἰς τὴν ἐξωτερικὴν θύραν, προξενούμενος ὑπὸ τῆς ἐπανόδου τῆς κυρίας Δελώρμ καὶ τῆς Χρυσουγῆς.

— Ἐρχεται ἡ κόρη μου, εἶπεν ὁ κόμης, δύνασαι ν' ἀποσυρθῆς.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐξῆλθε, μετὰ μικρὸν δ' εἰσῆλθεν ἡ Χρυσουγὴ εἰς τὸν θάλαμον τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις ἐξεπλάγη ἀμέσως ἰδὼν τὴν ὠχρότητα καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς.

Ἀφοῦ ὁ κόμης τῇ εἶπε νὰ καθίσῃ πλησίον του, ἔλαβε τὰς χεῖράς τῆς καὶ προσβλέπων αὐτὴν ἀτενῶς :

— Τί ἔχεις ; τὴν ἠρώτησε μετὰ θεωπευτικῆς φωνῆς· εἶσαι μελαγχολικὴ, φαίνεται ὅτι ἐκλαυσε.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐστέναξε.

— Προχθὲς ὅμως ἦσο χαρούμενη ἔλα, πέ μου τὴν αἰτίαν.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐσιώπα.

— Θέλεις νὰ σέ βοηθήσω ὀλίγον ; Ὅταν ἐξῆλθες ἀπὸ τὸ Μελοδράμα, εἶδες ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος προσέφερε τὸν βραχιονά του εἰς μίαν νέαν, καὶ σὺ ἀνεγνώρισες τὸν Ἀδριανόν.

— Ναί ! ἐψιθύρισεν.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληρώθησαν δακρύων.

— Ἐκεῖνος σέ ἀνεγνώρισεν ;

— Οὔτε κἀν μὲ εἶδε, ἀπεκρίθη μετὰ λυγμῶν.

— Ἀγαπᾶς λοιπὸν αὐτὸν τὸν νέον ;

Ἡ Χρυσουγὴ ἀπεκρίθη διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

Μετὰ μικρὰν δὲ σιωπὴν :

— Πατέρα, ἐπανελάβε μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς, ἐπεθύμουν νὰ μάθω ποῖα εἶναι ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς τὸν βραχιονά του.

— Καμμία συγγενὴς του πιθανῶς.

Ἡ νεᾶνις ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Αὐτὸ μοῦ εἶπε καὶ ἡ παιδαγωγός μου, ἀλλ' ὄχι, εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν εἶναι συγγενὴς του. Εἶναι σύζυγός του !

— Ἀπατάσαι, Χρυσουγὴ. Ὁ Ἀδριανὸς δὲν εἶναι νυμφευμένος.

— Εἶσαι βέβαιος, πατέρα ;

— Τὸ ὀρκίζομαι !

— Ἄ ! ἄ ! ὑπέλαβεν ἀναπνεύσασα ἰσχυρῶς.

— Χρυσουγὴ, ἐπανελάβεν ὁ κόμης, μήπως ζηλοτυπεῖς ;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλ' αἰσθάνομαι ἐδῶ, εἰς τὴν καρδίαν μου, κάτι, τὸ ὁποῖον μὲ φλέγει καὶ μὲ πνίγει.

— Χρυσουγὴ, προσφιλῆς μου κόρη, ἀκούσέ με λοιπὸν μὴ ὑποθέτης τίποτε, καὶ ὅταν παρόμοιαι ἰδέαι σοῦ ἐρχονται εἰς τὸν νοῦν, ἀπόβαλλέ τας !

— Δὲν δύναμαι.

— Δύνασαι, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς θέλησιν. Ἐὰν μοῦ ὑποσχεθῆς, νὰ καταβάλλῃς σήμερον πᾶσαν προσπάθειαν, διὰ ν' ἀνακτήσῃς τὴν

φαιδρότητά σου, σοῦ ὑπόσχομαι κ' ἐγὼ ὅτι θὰ ἴδῃς προσεχῶς τὸν Ἀδριανόν, καὶ ὅτι θὰ δυνήθῃς νὰ ὀμιλήσῃς μαζί του.

Τὸ πρόσωπον τῆς νεᾶνιδος ἐφαιδρύνθη ἐξαίφνης καὶ ἀπήστραψαν ὑπὸ χαρᾶς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς.

— ὦ ! πατέρα, πατέρα ! ὑπέλαβε.

Καὶ ἀναλυθεῖσα εἰς λυγμούς ἐκρυψε τὴν ὠραίαν ζαυθὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ κόμητος, ὅστις περιλαβὼν τὴν θυγατέρα του ἐντὸς τῶν βραχιόνων του, συνέθλιψεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

ΚΓ'

Μία ἑσπερίς.

Τὴν ἐπομένην ὁ κόμης Δελασέρ ἀφίκετο εἰς τῆς θυγατρὸς του περὶ τὴν δευτέραν ὥραν. ἀφοῦ δὲ διὰ μικρῶν ὠμίλησε πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ, προσεκάλεσε τὴν Χρυσουγὴν.

— Βλέπεις, τῷ εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἐφύλαξα τὴν ὑπόσχεσίν μου καὶ εἶμαι φαιδρὰ σήμερον.

Καὶ ὄντως, ἦτο εὐθυμος, ἀλλ' ὁ κόμης δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἦτο βεβιασμένη ἡ εὐθυμία ἐκεῖνη.

— Καὶ ἐγὼ, ἀπεκρίθη, ἔρχομαι νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ὅσι ἐφρόντισα νὰ φυλάξω τὴν ἰδιάν μου. Σήμερον μάλιστα, ἀπόψε, θὰ εἰσελθῆς κατὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸν κόσμον. Θὰ εὐρεθῆς εἰς μεγάλην συναναστροφήν, εἰς αἰθουσάν μεγαλοπρεπῶς φωτισμένην, μετὰ ζῦ πολυαριθμοῦ ὁμηγύρευος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· ἀλλὰ μὴ τρομάξῃς, παιδί μου, θὰ σέ ὑποδεχθῆ ἡ μαρκησία Δεμομπεραί, ὡς νὰ ἦσο κόρη τῆς, καὶ δὲν θὰ ἦσαι ὀλιγώτερον ὠραία μετὰ ζῦ τῶν νεαρῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἦναι ἐκεῖ. Θὰ παίξουν μουσικὴν, θὰ χορεύσουν, καὶ ἴσως σέ παρακαλέσουν καὶ σέ νὰ τραγωδήσῃς.

— ὦ ! δὲν θὰ τολμήσω ποτέ.

— Θὰ προσπαθήσῃς νὰ εὐρεστήσῃς τὴν κυρίαν μαρκησίαν Δεμομπεραί. Μετὰ ζῦ τῶν νέων, τοὺς ὁποῖους προσεκάλεσεν ἡ μαρκησία εἰς τὴν ἑσπερίδα, θὰ ἦναι καὶ ὁ κύριος Ἀδριανός.

Τὸ μέτωπον τῆς νεᾶνιδος ἐκαλύφθη ὑπὸ ἐρυθρήματος.

— Τὸν γνωρίζεις λοιπὸν ἡ κυρίη Δεμομπεραί ; εἶπεν.

— Βέβαια, μολονότι ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν βλέπῃ· ἀλλὰ κατ' αἴτησίν μου τὸν προσεκάλεσε χθὲς τὸ ἑσπέρας καὶ θὰ ὑπάγῃ.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐστήριξε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς, ὡς ἂν εἰ ἤθελε νὰ περιστείλῃ τοὺς σφοδρούς πάλμους αὐτῆς.

— Καὶ τί ἐνδύματα θὰ φορέσω ; ὑπέλαβεν.

— Συνενοήθην περὶ τούτου μετὰ τῆς μητρὸς σου, καὶ ἀπεφασίσασμεν νὰ ἐνδύθῃς ἀπόψε ἀκριβῶς τὰ φορέματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐφόρεις εἰς τὸ θέατρον.

Ἡ κυρία Δουράνδου μοι εἶπεν ὅτι τὰ φορέματα ἐκεῖνα μοῦ ἐπήγαιναν θαυμάσια.

— Ἀπόψε θὰ ἦσαι ὠραιότατη. Τώρα, κόρη μου, θὰ σοῦ δώσω μερικὰς συστάσεις, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ μὴ λησμονήσῃς. Τὴν

φορὰν αὐτὴν διακυβεύεται τὸ μέλλον καὶ ἡ εὐδαιμονία σου. Ἀγαπᾶς τὸν Ἀδριανόν. . . σοὶ εἶπον καὶ σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι θὰ ἦναι σύζυγός σου. Ἀλλὰ πρέπει, πρόσεξε νὰ μ' ἐννοήσῃς καλῶς, πρέπει νὰ σέ ἀγαπᾶ καὶ ἐκεῖνος, ὡς εἶσαι ἀξία ν' ἀγαπᾶσαι· πρέπει τέλος νὰ ἦναι παντάπασιν ἀντάξιός σου. Καθ' ἣν ἡμέραν θὰ τῷ εἶπω : « Σοὶ διδῶ τὴν κόρην μου », θέλω νὰ ἔχω τότε πᾶσαν ἐγγύτην περὶ τοῦ μέλλοντός σου, τὰς δ' ἐγγυήσεις αὐτάς, ἀγαπητὴ Χρυσουγὴ, δὲν τὰς ἔχω σήμερον, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ περιμένης ἀκόμη ὀλίγον.

» Δὲν δύναμαι νὰ γνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων τί θὰ συμβῆ αὐτὴν τὴν ἑσπέραν εἰς τῆς μαρκησίας Δεμομπεραί, ἀλλ' ὁ Ἀδριανὸς θὰ σέ ἀναγνωρίσῃ καὶ θὰ σοὶ ὀμιλήσῃ. Λοιπὸν, Χρυσουγὴ, ἰδοὺ αἱ συστάσεις τοῦ πατρὸς σου, ἢ, ἂν προτιμᾶς, αἱ διαταγαὶ τὰς ὁποίας σοὶ δίδει· θὰ προσποιηθῆς ὅτι δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν Ἀδριανόν, ὅ,τιδήποτε δὲ καὶ ἂν σοὶ εἶπῃ, σὺ θὰ ὑποκριθῆς ὅτι δὲν τὸν ἐννοεῖς. Θέλω, μ' ἐννοεῖς ; νὰ μὴ βεβαιωθῆ ὅτι εἶσαι ἡ νέα, τὴν ὁποίαν εἶδεν εἰς Κορδελιέρην.

— Ναί, πατέρα, ἀλλὰ διατί, διατί ;

— Χρυσουγὴ, τὸ ἀπαιτῶ διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶπω. Μὴ μὲ ἐρωτᾶς, διότι δὲν δύναμαι νὰ ἀπαντήσω, ὑπάκουσον τυφλῶς εἰς τὸν πατέρα σου. Ἡξεύρω καλῶς ὅτι ἀπαιτῶ δύσκολον πρᾶγμα, καὶ θὰ σοὶ στοιχίσῃ πολὺ. Θὰ ἔχῃς ἀνάγκην μεγάλης δυνάμεως διὰ νὰ μὴ προδοθῆς, ἀλλὰ θὰ ἀντλήσῃς τὴν δύναμιν αὐτὴν διότι πρέπει. Πρόκειται, ἐπαναλαμβάνω, κόρη μου, περὶ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τοῦ μέλλοντός σου· ἄ ! μὴ τὰ διακυβεύσῃς !

— Θὰ κάμω ὅ,τι θέλετε, εἶπεν ἡ νεᾶνις.

— Καλὰ, παιδί μου, καλὰ, ὥστε αἰσθάνεσαι ὅτι θὰ ἔχῃς τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν.

— Πατέρα, ἐπανελάβε, θὰ σκέπτομαι σέ !

Ὁ κόμης ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν περιεπτύχθη μετὰ παραφορᾶς.

— Ἐλα, εἶπεν, εἰς τὰς φλέβας σοῦ ρεεὶ τὸ αἷμά μου.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ἐπανελάβεν :

— Αὖριον θὰ ἔλθω ἐνωρίς καὶ θὰ μοῦ διηγηθῆς ὅλα, διότι ἔχω ἀνάγκην νὰ τὰ μάθω.

Ἐσήμεινε ἡ δεκάτη, ὅτε ἡ ἄμαξα τῆς κυρίας Δελώρμ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου Δεμομπεραί, τὰ παράθυρα τοῦ ὁποῖου ἐφωτίζοντο πάντα λαμπρῶς.

Ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ Χρυσουγὴ ἐξῆλθον τῆς ἄμαξῆς καὶ ἀναβᾶσαι τὴν μεγάλην μαρμαρίνην ταπητόστρωτον καὶ ἀνθροστόλιστον κλίμακα εἰσῆλθον εἰς μέγα τετραγώνον ὀματιον, ἐνθα δύο ὑπνέται σιωπηλῶς ἰστάμενοι καὶ μελανὰ ἐνδεδυμέναι ἔλαβον τὰς μηλωτάς αὐτῶν.

Ἐτεροι δύο θεράποντες, ἐκτελοῦντες καθήκοντα θυρωρῶν, ἴσταντο σοβαρῶς ἐκατέρωθεν τῆς θύρας τῆς αἰθούσης.

Ἡ κυρία Δελώρμ εἶπε τὸ ὄνομά τῆς, ὁ εἰς δ' αὐτῶν, ἀνοίξας τὴν δίφυλλον θύραν, ἀνήγγελεν ἡχηρὰ τῇ φωνῇ τὴν ἔλευσιν τῶν δύο γυναικῶν, εἰπὼν :

— Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Δελώρμ.

Ἐν μέσῳ τῶν περιέργων βλεμμάτων ἐπέκεινα τῶν ἑκατὸν προσώπων ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ δεσποινὶς Χρυσαιγὴ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, τεθαμβωμένοι ὑπὸ τοῦ φωτισμοῦ, ὃν ἐξέπεμπον τὰ πολυφώτα, καὶ τῆς μαρμαρυγῆς τῶν πανταχόθεν ἐξαστραπτόντων πολυτίμων λίθων, εὐθύς δ' ἡ μαρκησία ἐγερθεῖσα ἐκ τοῦ ὀμίλου προσώπων τινῶν πρὸς ἃ διελέγετο, ἔσπευσε πρὸς αὐτάς.

Τρυποχρόνως ἐν τῇ ἄκρῃ τῆς αἰθούσης νέος τις ἠγέρθη ὡς ἂν εἰ ἐλατῆριον ὤθησεν αὐτόν.

Ἦτο ὁ μαρκησίας Βερβεῖν.

Ὡς ἐν τῷ Μελούραματι, καὶ ἐν τῇ θυγυρίε ταύτῃ ἠκούσθη ψιθυρὸς προξενηθεὶς ὑπὸ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν παρεστώτων, ὠχρὸς δὲ ὁ Ἀδριανός, ριγῶν, πλήρης ἀγωνίας καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς κυρίας Δελώρμ καὶ τῆς νεαρᾶς κόρης ἐστραμμένους ἔχων ἀνέμενεν.

— Καλῶς ὠρίσατε, ἀγαπητὴ κυρία, εἶπεν ἡ μαρκησία, τεινύσασα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ.

Εἶτα στραφεῖσα ζωηρῶς πρὸς τὴν Χρυσαιγὴν, περιέβαλεν αὐτὴν διὰ βλέμματος ἐταστικοῦ καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος διατελέσασα, ἐξίστατο ἀποθαυμάζουσα αὐτήν.

Ἡ Χρυσαιγὴ τεθορυβημένη, τεταραγμένη καὶ συγκεχυμένη ἐψέλλισεν ἀκατανοήτους τινὰς λέξεις, παρατηρήσασα δὲ τὴν ἀμνηχανίαν τῆς νεάνιδος ἡ μαρκησία :

— "Α! καλὸ μου κορίτσι, εἶπεν ἀνοίγουσα τὰς ἀγκάλας καὶ μετὰ φωνῆς ἀρκούντως ἰσχυράς, ὥστε ν' ἀκουσθῆ παρὰ πάντων, ἐναγκαλίσου με λοιπόν!

— "Ω! κυρία, εἶπεν ἡ νεάνις μὲ συγκεκινημένη φωνὴν καὶ αἰσθανομένη ἑαυτὴν συνθλιβομένην ἐν ταῖς ἀγκάλας τῆς μαρκησίας.

Αὕτη τῇ εἶπε χμολοφῶνως περιπτυσσομένη αὐτήν :

— Δὲν μὲ γνωρίζεις ἀκόμη, κορίτσι μου, ἀλλὰ μάθε ὅτι ἡ μαρκησία Δεμουπεραὶ εἶναι φίλη σου!

"Ὅτε ἡ μαρκησία ἐφθασεν εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης κρατοῦσα τὴν νεάνίδα ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τῇ εἶπε νὰ καθῆσθαι ἐπὶ τῆς ἔδρας, ἐφ' ἧς ἡ ἴδια ἐκάθητο πρὸ ὀλίγου, μετὰ τοῦ γέροντος δουκὸς Δεμουπερτοῦ καὶ τῆς ὠραίας δουκίσσης Δεκλαράνης, ἐφάνησαν δύο δάκρυα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

— Τί σημαίνει αὐτό; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀδριανός· εἶμαι ἄρα γε ἐξυπνος καὶ δὲν εἶναι ὄνειρον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον βλέπω;... Ἀλλὰ τί μοῦ εἶπε λοιπόν ὁ Σανζάκ;... Ἀς ἰδῶμεν, ἡπατήθη ἄρα γε ἡ ἠθέλησε νὰ μὲ ἀπατήσῃ;

Οἱ θεράποντες ἐξηκολούθουν ν' ἀναγγέλωσι τοὺς ἀφικνουμένους, αἱ αἰθουσαι ἐπληροῦντο προσκεκλημένων καὶ αἱ συνομιλίας ἐγίνοντο στενότεραι.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τὸ θέαμα ἦτο μεγαλοπρεπές, πανταχοῦ δὲ ἀπῆστραπτον ἀδάμαντες, μαργαρίται, σμάραγδοι καὶ ἄλλοι πολυτίμοι λίθοι, περίξ δὲ τῶν πολυφώτων ἦσαν περιπεπλεγμένα φιλοκαλῶς τεχνητὰ ἄνθη, ἐνῶ ἕτερα ἄνθη, φυσικὰ ὅμως

ταῦτα, ἄνθη πάσης ἐποχῆς ἐξ Ἰταλίας, διεδίδον τὴν ἀρωματώδη αὐτῶν ὀσμὴν ἐκ τῶν τιμαλφῶν δοχείων τῶν Σεβρῶν, τῆς Σινικής, τῆς Ἰαπωνίας, ἐν οἷς ἦσαν τεθειμένα.

Ἐνόμιζέ τις ὅτι εὐρίσκετο ἐν μαγευτικῇ τινὶ χώρᾳ τοῦ βασιλείου τῶν νυμφῶν.

Ἡ μαρκησία, ἀφοῦ συνώμιλησεν ἐπ' ὀλίγον μετὰ τοῦ δουκὸς καὶ τῆς δουκίσσης, πρὸς οὓς ἐπαρουσίασε τὴν νεάνίδα, ἀπεμακρύνθη καὶ περιήλθε τὴν αἴθουσαν, ποῦ μὲν προσφέρουσα τὴν χεῖρα, ποῦ δὲ ἀπευθύνουσα εὐμενῇ λέξιν ἢ μειδίαμα.

Διαβάσα δὲ πρὸ τοῦ Ἀδριανοῦ τῷ εἶπε φιλικῶς :

— Νὰ δὰ ποῦ ἦλθες, κατεργάρη!

Καὶ ἔμελλε νὰ ἀπομακρυνθῆ, ἀλλ' ὁ νέος ἀνεχάιτισεν κῦτὴν διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων.

— Κυρία μαρκησία, μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ὀμιλήσω;

— Ἐνωῶ, ἀπεκρίθη γελῶσα, θέλεις νὰ δικαιολογηθῆς; καλὰ, σὲ συγχωρῶ.

— Εὐχαριστῶ, ἀλλ' ἔχω κάτι νὰ σὰς ἐρωτήσω.

— Τότε ὀμίλησε, σὲ ἀκούω.

— Ποία εἶναι ἡ κυρία ἐκείνη καὶ ἡ ὠραία νέα, αἱ ὁποῖαι κάθηνται πλησίον τοῦ δουκὸς Δεμουπερτοῦ καὶ τῆς κυρίας δουκίσσης Δεκλαράνης;

— Ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς.

— Τὰς γνωρίζετε καλὰ;

— Βεβαίως, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἤρχοντο ἐδῶ.

— Γνωρίζετε ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ τὴν δεσποινίδα Δελώρμ;

— Ἀφ' οὗτου ἐγεννήθη τὴν εἶδα γεννωμένην· ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, διατί μοὶ ἀπευθύνετε τὰς παραδόξους αὐτάς ἐρωτήσεις;

— Διότι... ἐνόμιζον... ὑπέθετον... ἔ... ἐψέλλισε μετ' ἀμνηχανίας ὁ Ἀδριανός.

— Λοιπὸν διὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔ... ἔ... ἔ... μάθε, ἀγαπητὴ μαρκησίε, ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ εἶναι μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας μου φίλας, καὶ ὅτι ἀγαπῶ τὴν κόρην τῆς, ὡς νὰ ἦτο ἰδική μου.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ μαρκησία ἀπεχώρησεν ἀποτόμως.

Ὁ Ἀδριανὸς διετέλει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐν ἀμνηχανίᾳ καὶ δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ σκεφθῆ!

Τί ἦδύνατο νὰ ὑποθέσῃ;

Τί ἦδύνατο νὰ πιστεύσῃ;

Οἱ λόγοι τῆς κυρίας Δεμουπεραὶ ἀντὶ νὰ τὸν καθησυχάσωσιν ἠῤῥησαν ἔτι μᾶλλον τὴν ταρχὴν του.

Ἡ δεσποινὶς Δελώρμ ἐκάθητο ὄχι μακρὰν αὐτοῦ, ἀποκρινομένη ἀλληλοδιαδόχως μετὰ θελκτικῆς χάριτος πρὸς τὸν γέροντα δούκα καὶ πρὸς τὴν δουκίσσαν, οἵτινες τὴν ἠρώτων.

Ἦπατάτο πράγματι, ἡ ἦτο παίγιον ἀπιστεύτου τινὸς φαινομένου ὀπτικῆς;

Ἀνεγνώριζε τὴν Χρυσαιγὴν, ἀλλὰ τὴν Χρυσαιγὴν μὲ φαιδρότερον τὸ μέτωπον καὶ φλογερότερον τὸ βλέμμα ὑπὸ τῆς νοημοσύνης, τὴν Χρυσαιγὴν μυριάκις ὠραιωτέραν καὶ ἐπαγωγότεραν ἢ ἄλλοτε.

Καὶ μολοντί οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ καρδιά του τῷ ἔλεγον : « Ἐκείνη εἶναι! », ὅταν ὁ-

μωσ τὴν ὑπὸ τῆς χάριτος καὶ τοῦ κάλλους ἀκτινοβολοῦσαν ταύτην νέαν παρέβαλλε πρὸς τὴν ἠλίθιον κόρην τῆς Κορδελιέρης, δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἦδύνατο ἄρα γε νὰ γίνῃ τοσοῦτον πλήρης μεταμόρφωσις;

Δὲν παρεδέχετο τοῦτο καὶ ἀμφέβαλλε καὶ ἡ ἀμφιβολία αὕτη τὸν ἔκαμνε νὰ ὑποφέρῃ σκληρῶς.

Αἴφνης ἐπαυσαν αἱ διαλέξεις καὶ μεγάλη σιωπὴ ἐγένετο ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἀνὴρ μελάγχρους, μικρὸς τὸ ἀνάστημα, μὲ τὸν ὀφθαλμὸν ζωηρὸν καὶ λάμποντα, μὲ μέτωπον ἐμφαίνον νοημοσύνην καὶ μελανοπώγων, ἐνεφανίσθη κρατῶν βιολίον.

Τὸ ὄνομα τοῦ Σιθόρη διεδράμεν ἀμέσως τὴν αἴθουσαν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον.

Ὁ διάσημος βιολιστὴς ἐπαίξε μουσικὸν τεμάχιον ὑπ' αὐτοῦ συντεθὲν μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ τέχνης καὶ χάριτος.

Μετ' αὐτὸν ἐπαίξαν πολλοὶ ἄλλοι καλλιτέχναι, ἐπίσης διάσημοι, πάντες δὲ ἐχειροκροτήθησαν.

Πρὸ ὀλίγου ἦδη ἡ μαρκησία Δεμουπεραὶ ἐκάθητο μετὰ τοῦ ὀμίλου, τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ἀπετέλουν ἡ κυρία Δελώρμ, ἡ Χρυσαιγὴ, ὁ δούξ καὶ ἡ δουκίσσα, καὶ πρὸς ὃν ὁ Ἀδριανὸς ἐπλησίασεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Νεάνις τις ἐπαίξεν ὠραίαν φαντασίαν ἐπὶ κλειδοκυμβάλου χειροκροτηθεῖσα. ὅτε δ' ἐπαυσαν τὰ χειροκροτήματα, ἐγερθεῖσα ἡ μαρκησία καὶ ἀποταθεῖσα πρὸς τοὺς περιστοιχιζόντας αὐτήν,

— Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς κάμω μίαν ἐκπληξίν, εἶπεν ἔχουσα ἐδῶ πλησίον μου ὠραίαν νέαν καὶ ἤξευρα ὅτι ἔχει ἀρμονικωτάτην φωνὴν τραγωδῆ θυμάσια.

Στραφεῖσα δ' εἶτα πρὸς τὴν Χρυσαιγὴν, — Γιά σένα λέγω, κορίτσι μου, ἐπανέλαβεν.

Ἡ νεάνις ἐγένετο καταπόρφυρος.

— Ἐλα, μικροῦλά μου, κάμε μας τὴν χάριν νὰ τραγωδήσῃς.

— Πρὸς χάριν σας, κυρία μαρκησία καὶ πρὸς χάριν τῶν φίλων σας θὰ τραγωδήσω εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη περιδεῶς ἡ Χρυσαιγὴ, ἀλλ' ἄνευ μουσικῆς δὲν εἰμπορῶ.

— Ὑπάρχουν πολλὰ ἄσματα, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ εὐρῆς βεβαίως ἐν. Ἐλα, μάτια μου, θὰ κυττάζωμεν.

Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν νεάνίδα, ἧτις ἠγέρθη ἐρυθρὰ καὶ τρέμουσα καὶ τὴν ὠδήγησε πλησίον τοῦ κλειδοκυμβάλου.

— Ἐλα, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἄς ἀναζητήσωμεν. Ἄ! ἰδοῦ, αὐτὸ μοῦ ἀρέσει. « Ἡ ἡμέρα καὶ τὸ τριαντάφυλλον ». Θὰ τὸ ἤξευρῃς βεβαίως.

— Ναι, κυρία, τὸ ἤξευρα.

— Λοιπὸν, κορίτσι μου, αὐτὸ τὸ τραγοῦδι σὲ παρακαλῶ νὰ τραγοῦδήσῃς· θὰ σὲ συνοδεύσῃ ὁ κύριος Ἀντέλλης, αἱ, κύριε Ἀντέλλη;

— Θὰ ἦναι μεγάλη τιμὴ δι' ἐμέ, ἀπεκρίθη ὁ ἰταλὸς κλειδοκυμβαλιστὴς ὑποκλινομένος.

Νέος ψιθυρὸς θαυμασμοῦ ἠκολούθησε, εἶτα δὲ βαθεῖα ἐπεκράτησε σιωπὴ.

Ὁ κ. Ἀντέλλης προανέκρουσε τὸ ἄσμα ἐψάλε δὲ ἡ Χρυσαιγὴ.

Μιά μερα, ἡ ἡμέρα στὸ τριαντάφυλλο,

Ὁ Ἀδριανὸς ἤκουεν ἰστάμενος ὄρθιος, ἔχων προτεταμένην τὴν κεφαλὴν, συνέχων τὴν ἀναπνοὴν του καὶ ἀκίνητος ὡς γαλθανισθεὶς.

Τῇ φορᾷ ταύτῃ, οὐ μόνον τὰ χαρακτηριστικά, ἀλλὰ καὶ τὴν φωνὴν τῆς ἀνεγνώριζε.

Καὶ τὸ ἄσμα τοῦτο, τὸ λησμονηθέν, καὶ τὸ ἀγνωστον ἠδύνατο νὰ τραγωδηθῆ ἄλλη πλὴν τῆς Χρυσσαυγῆς;

Ὅτε ἡ νεανὶς ἔψαλε τὴν πρώτην στροφὴν, τὰ χειροκροτήματα ἠκούσθησαν ὡς βροντῆ, πάντες δὲ ἀνεφώνησαν «εὐγε!»

Βεβαίως ποτὲ νεανὶς εἰσερχομένη εἰς τὸν κόσμον ἤρατο τοιαύτην ἐπιτυχίαν καὶ ἀνταξίαν δημολογητέον κατὰ πάντα.

Ὁ Ἀδριανὸς ἦτο καταπεπληγμένος καὶ σπασμωδικὸς τρόμος ἐτάρασσε τὰ μέλη αὐτοῦ, ἐὰν δὲ δὲν ἠμποδίζετο ὑπὸ ἀνθρωπίνου φραγμοῦ, θὰ ἐξώρμα ὅπως γονυπετήσῃ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς αἰοῦδου.

— ὦ! θὰ τρελλαθῶ! ἐψιθύρισε στηρίζας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ καθίδρου μετώπου αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν τελευταίαν στροφὴν, ἐνῶ πάντες ἐχειροκρότουσαν, ἡ κυρία Δεμομπεραὶ, κατενθουσιασμένη, ὡς πάντες, ἀναφάνδον τῇ φορᾷ ταύτῃ, περιεπτύξατο τὴν Χρυσσαυγὴν δις ἐπὶ τῶν παρεῖων.

Τὰ χειροκροτήματα ἐδιπλασιάσθησαν τότε ἀμέσως, ἐσήμαινον δὲ ταῦτα ἀνευρημὶς τῆς Χρυσσαυγῆς ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας δὲν εὐτυχοῦσι πάντοτε καὶ αἱ διασημότεραι τῶν αἰοῦδων.

Τότε ἡ ὁμήγουρις περιεστοίχισε τὴν καταπεπληγμένην Χρυσσαυγὴν καὶ θερμῶς συνεχάρη αὐτῇ.

Εὐτυχῶς γέρων στρατηγός, φίλος τῆς μαρκησίας, προσελθὼν προσήνεγκε τῇ Χρυσσαυγῇ τὸν βραχίονα καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν πλησίον τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ.

— Ποία χάρις εἰς αὐτὴν τὴν κόρην!

— Νομίζει κανεὶς ὅτι ἔχει ἐμπρὸς του βασιλίσσαν!

— Ἡ ὠραιότης τῆς εἶναι ἀπαράμιλλος.

— Τί θαυμασία κόμη!

— Τί ἐξαιρετὸς φωνή!

— Τραγωδεῖ ὡς ἄγγελος!

— Τί γλυκὺ βλέμμα!

— Τί θελκτικὸν μεῖδιμα!

— Νεότητα, χάριν, ὠραιότητα, προτερήματα, ὅλα τὰ ἔχει ἐπάνω τῆς!

— Ἡ μαρκησία Δεμομπεραὶ εἶπεν ὅτι ἔχει δεκαπέντε ἑκατομμύρια!

— Ἡ μαρκησία καὶ ἡ κυρία Δελώρμ εἶναι στεναὶ φίλοι!

— Ἡ κυρία Δεμομπεραὶ ἀγαπᾷ τὴν δεσποινίδα Δελώρμ, ὡς νὰ ἦτο κόρη τῆς, καὶ τὸ λέγει εἰς ἄλλους.

Ταῦτα ἤκουεν ὁ μαρκησίας λεγόμενα πέριξ αὐτοῦ.

Ὁ ἀτυχὴς διετελεῖ ἐν ἀπεριγράπτῳ καταστάσει· ἡ κεφαλὴ του ἐφλογίζετο καὶ ὅτε τὸν ἐβλεπέ τις πηγαίνοντα, συνωθῶντα τοὺς μὲν καὶ πατοῦντα ἄλλους ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ τῶν μακρῶν ἐσθῆτων, θὰ τὸν ἐξελάμβανεν ὡς δραπέτην φρενοκομείου.

Ἡ Χρυσσαυγὴ ἀφου ὠμίλησεν ἐπὶ μικρὸν μετὰ τῶν θυγατέρων τοῦ στρατηγοῦ, ἐγένετο ἀφρημένη, σύννου καὶ ἀνήσυχος· εἶχε παρατηρήσει τὸν Ἀδριανόν.

— Μήπως ὑποφέρεις, κόρη μου; τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία Δελώρμ καθήσασα πλησίον τῆς.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη.

Ἡ Χρυσσαυγὴ οὐδόλως παρετήρησε τὴν περίξ αὐτῆς γενομένην κίνησιν.

Ἡ μουσικὴ συμφωνία εἶχε τελειώσει, ὠδεκὰς δὲ περίπου μουσικῶν ἀποτελούντων ὀρχήστραν διὰ χορὸν ἐτοποθετοῦντο περὶ τὸν ἀρχιμουσικόν.

Οἱ ὑπηρεταὶ παρεμέριζον τὰ ἀνάκλιτρα καὶ τὰς ἐδράς, καθόσον ἐμελλε ν' ἀρχίσῃ ὁ χορὸς.

Ὅτε ἤρχισεν οὗτος, νέος τις ἐπλησίασε πρὸς τὴν Χρυσσαυγὴν καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ χορεύσῃ τετράχορον· αὕτη ὅμως δὲν τὸν ἤκουσε καὶ μετέβη νὰ προσκαλέσῃ ἄλλην νεανίδα.

Κατὰ τὸν χορὸν ὁ Ἀδριανὸς ἐπλησίασε πρὸς τὴν Χρυσσαυγὴν, ὠθούμενος ὑπὸ ἀκατασχέτου δυνάμεως, ἀλλ' ἐπειδὴ εὐρίσκετο ἐκεῖ ἡ κυρία Δελώρμ, δὲν ἐτόλμησε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ.

Ἡ Χρυσσαυγὴ τεταπεινωμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς, δὲν ἐβλεπε τὸν Ἀδριανόν τὸ παράπαν καίτοι ἤσθάνετο ὅτι εὐρίσκετο πλησίον τῆς.

Αἴφνης ἀνετινάχθη, ὡς ἀποτόμως ἀφυπνιζόμενος.

Ἡ χεὶρ τῆς κυρίας Δεμομπεραὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτῆς.

— Ἀγαπητή, τῇ εἶπεν ἡ μαρκησία, ἡ μουσικὴ θὰ παύσῃ τώρα βάλς· δὲν θέλεις νὰ χορεύσῃς; ποῦ εἶσαι; θὰ χορεύσῃς μὲ τὸν κύριον ἀπ' ἐδῶ, ὁ ὁποῖος χορεύει ἐξαιρετὰ, προσέθηκε δείξασα τὸν Ἀδριανόν.

Ὁ νέος ἐπλησίασε τότε καὶ εἶπε μετὰ τρεμουσῆς φωνῆς:

— Ἐπιθυμῶ ἡ δεσποινὶς νὰ μοῦ κάμῃ τὴν τιμὴν αὐτὴν;

Ἡ Χρυσσαυγὴ ὠχρίασεν αἴφνης.

— Νὰ σὰς συστήσω, ἐπανελάβεν ἡ μαρκησία. Ἀγαπητὴ κόρη, σοὶ παρουσιάζω τὸν κύριον μαρκησίον Ἀδριανόν Βερβεῖν, ἕνα τῶν φίλων μου.

Ἐξέλιπεν ἡ ὠχρότης τῆς νεανίδος, καὶ ἐγένετο πάλιν ἐρυθρὰ.

— Ὁ μαρκησίας Βερβεῖν, ἐπανελάβε χαμηλοφώνως ταπεινώσασα τὴν κεφαλὴν.

Ἡ μαρκησία ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ τὴν ἐθήκεν ἐντὸς τῆς χειρὸς τοῦ Ἀδριανοῦ.

Ἀμφότεραι αἱ χεῖρες ἔτρεμον.

— Μόλις ἤξεύρω νὰ χορεύω βάλς, ἐψιθύρισε ἡ Χρυσσαυγὴ.

— Ἐὰν σὰς ὀδηγήσω, δεσποινὶς, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός.

Ἡ Χρυσσαυγὴ ἠγέρθη, ἐπαλλε δὲ βιαίως ἡ καρδία τῆς.

Ὁ χορὸς ἤρχισε καὶ οἱ χορευταὶ ἤρξαντο κατ' ἀρχὰς μὲν στρεφόμενοι ἠρέμα, εἶτα δὲ ταχύτερον καὶ ἐστροφιδινοῦντο κατόπιν ἐν μέσῳ τῶν ἀρμονικῶν ἤχων τῆς μουσικῆς.

Αἴφνης ὁ μαρκησίας ἤσθάνθη τὸ σῶμα τῆς νεανίδος βαρύνον ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἶδεν αὐτὴν ὠχρίασασαν δεινῶς.

— Ὑποφέρετε; εἶπε σταθεῖς.

— Πνίγομαι... θέλω ἀέρα... εἶπεν ἀσθμαίνουσα ἡ Χρυσσαυγὴ.

Ὁ Ἀδριανὸς εἶδεν ὑπάνοικτον θύραν, λαβῶν δὲ τὴν νεανίδα εἰσήγαγεν εἰς μικρὸν δωμάτιον, ἐνθα ἀμέσως ἔπεσεν ἐπὶ ἀνακλιντροῦ.

Ὁ νέος δραμῶν πρὸς τὸ παράθυρον ἤνοιξε αὐτό.

Ὁ ἀὴρ τῆς νυκτὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐδρόσισε τὸ μέτωπον τῆς Χρυσσαυγῆς.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐπλησίασεν εἶτα:

— Πῶς εἶσθε; τὴν ἠρώτησεν.

— Καλλίτερα, πολὺ καλλίτερα· ὁ καθαρὸς ἀὴρ μὲ ζωογονεῖ. Εὐχαριστῶ, κύριε.

Ἐνδεχόμενον νὰ κρυσολογήσετε, θέλετε νὰ κλείσω τὸ παράθυρον;

— Ὅχι, ὄχι ἀκόμη.

Καὶ ἐγερθεῖσα ἐβημάτισεν ὀλίγον ἐν τῷ δωματίῳ.

Ὁ Ἀδριανὸς παρετήρει αὐτὴν μετὰ προσοχῆς καὶ μερίμνης μητρὸς ἐπαγρυπνούσης ἐπὶ τῶν πρώτων βημάτων τοῦ τέκνου τῆς· ἔμεινεν ὅμως ἀκίνητος ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ, ἀπορῶν τί ἐμελλε νὰ πράξῃ.

Ἡ Χρυσσαυγὴ ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ· ἔχουσα δὲ μέτωπον πρὸς τὸν ἀέρα ἐφαίνετο θαυμάζουσα τὰς μυριάδας τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐγκατεσπαρμένων ἀστέρων.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ ζήσω οὕτω, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἀδριανός· πρέπει νὰ ἐξέλθω τῆς ἀβεβαιότητος αὐτῆς!

[Ἔπεται συνέχεια]

Π.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἢτοι: ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδελφ. 3, 50, χρυσ. 4, 50.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημένων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ ΦΡΑΓΚῶΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλευθ. ταχυδρομικῶν τελεῶν.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ
ἄριστα κατηρητισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπὶ μετρωτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορία ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 60.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάτικα. Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτά τὴν ὀκά. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.